

kdesi v ztemnělé dálce pozorně počítá duté salvy kanonády, čtyřicet devět detonací v stmívavém vzduchu.

Potom se obzor chmuří prudce jako před jarní bouří, ostře se lesknou jen nástroje orchestrů a v tichu se ozývá mručení temnějšího nebe, šum vzdálených prostor, zatímco z blízkých zahrad připlouvá v soustředěných dávkách vůně střemchy a rozplývá se bezbranně v nevýslovných rozlohách.

XIII

Až jednoho dne koncem dubna bylo dopoledne šedé a teplé, lidé šli, hleděli před sebe do země, pořád jen na ten čtvereční metr vlhké země před sebou, a necítili, že míjejí po stranách stojící stromy parku, černě rozvětvené, pukající na různých místech sladkými, jitrivými ranami.

Šedé, dusivé nebe, uvázlé v černé větevnaté síti stromů leželo lidem na šíjích – vichernatě navršené, neforemně těžké a obrovské jako duchna. Lidé se zpod něho v té teplé vlhkosti hrabali rukama i nohama jako chrousti, očíhávající citlivými tykadly sladkou hlínu. Svět ležel hluchý, rozvíjel se a rostl kdesi nahoře, kdesi vzadu a v hloubce – blaženě bezmocný – a plul. Chvílemi zvolňoval a cosi mlhavě připomínal, větevnatěl v stromech, pokukoval hustou, lesklou sítkou ptačího cvrlikání, přehozenou přes ten šedivý den, a směřoval do hloubky, do podzemní hadoviny kořenů, do slepého pulsování červů a housenek, do hluchého polovědomí černozemě a hlíny.

A pod tímto neforemným, obrovským prostorem přisedali na bobek lidé ohlušení a bez myšlenky v hlavě, přisedávali na bobek s hlavami v dlaních, shrbeně viseli na lavičkách v parku, s plátkem novin na kolenou, z nichž text stekl do veliké, šedé bezmyšlenkovitosti dne, viseli nemotorně v póze ještě včerejší a bezděčně slin-tali.

Snad je ohlušovaly ty husté řehtačky cvrlikání, ty neúnavné makovice sypající šedivé broky, jimiž temněl vzduch. Chodili ospale pod tím olověným krupobitím, a buď v hustém lijáku posunkovitě rozmlouvali, nebo rezignovaně mlčeli.

Ale když se kolem jedenácté dopoledne kdesi v kterémsi bodu prostoru skrze velké, oteklé tělo mračen proklubalo bledým klíčkem slunce – tu náhle v ratolestných koších stromů hustě zasvítily všechny pupence a šedivý závoj štěbetání se pomalu odloučil v podobě bledozlaté sítky od tváře dne, který otevřel oči. A to bylo jaro.

Tu najednou v jediném okamžiku je alej parku, před chvílí prázdná, poseta lidmi spěchajícími různým směrem, jako by byla křižovatkou všech městských ulic, a rozkvétá oděvy žen. Některé z těch hbitých a hezkých dívek spěchají do práce, do obchodů a kanceláří, jiné na schůzku, ale několik minut, kdy procházejí ažurovaným košem alejí, vydechujícím skleníkovou vlhkost a zkrápěním ptačími trylky – patří k této aleji a této hodině, jsou – aniž o tom vědí – statistikami výjevu v divadle jara, jako by se zrodily na promenádě společně s jemnými stíny větévek i lístků, které se zrovna před očima derou z pupenců na temně zlatém pozadí vlhkého písku, a běží pár zlatých, horkých a drahocenných pulsů,